

Sygn. akt VI U 381/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2016 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Protokolant protokolant sądowy Marta Pachulska

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2016 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy M. G. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)w W.

o zasiłek chorobowy

1. zmienia w całości zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. z dnia (...)roku, znak (...), w ten sposób, że przyznaje M. G. (1) prawo do zasiłku chorobowego za okres po ustaniu tytułu do ubezpieczenia od 1 marca 2015 roku w związku z zatrudnieniem na podstawie umowy o pracę w (...)Sp. z o.o. Sp.k. w W.,
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. na rzecz M. G. (1) kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI U 381/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...)r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 2 i 49 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (dalej „ustawa zasiłkowa”) oraz na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 7 oraz art. 9 ust. 1 i 3 pkt 2 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (dalej „ustawa wypadkowa”) odmówił M. G. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres po ustaniu tytułu do ubezpieczenia w związku z zatrudnieniem na podstawie umowy o pracę oraz przyznał mu prawo do zasiłku chorobowego za okres od 1 marca 2015 r. w wysokości 100% podstawy wymiaru z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji organ rentowy wskazał, że M. G. (1) w okresie od 1 marca 2014 r. do 28 lutego 2015 r. podlegał ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia w (...)Sp. z o.o. Sp.k. w W.. Jednocześnie z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej podlegał on od 1 marca 2014 r. obowiązkowo tylko ubezpieczeniu zdrowotnemu. W związku z ustaniem zatrudnienia na podstawie umowy o pracę od dnia 1 marca 2015 r. został on objęty z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej obowiązkowo ubezpieczeniami społecznymi oraz ubezpieczeniem wypadkowym. W związku z powyższym, decyzją organu rentowego zasiłek chorobowy za okres od 1 marca 2015 r. został mu przyznany z tytułu prowadzonej przez niego działalności gospodarczej w wysokości 100% podstawy wymiaru w związku z wypadkiem przy pracy.

decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. z dnia (...)r. znak (...), akta (...).

Odwołanie od powyższej decyzji złożył M. G. (1). Wniósł o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do zasiłku chorobowego za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia w związku z zatrudnieniem na podstawie umowy o pracę i przyznanie mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 1 marca 2015 r. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę. Wniósł także o zasądzenie od organu rentowego na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że po wypadku przy pracy, którego doznał w dniu 24 lutego 2015 r., nie był w stanie wykonywać żadnej pracy, w tym prowadzić jakiegokolwiek działalności zarobkowej. Wskazał, że świadczenie umowy o pracę, jak również czynności związane z pozarolniczą działalnością gospodarczą, charakteryzowały się wykonywaniem tych samych czynności. Dodał, że nie dokonał zmian w CEIDG, ponieważ po wypadku nie mógł się przez pewien czas poruszać.

odwołanie, k. 1-6.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując argumentację podniesioną w zaskarżonej decyzji.

odpowiedź na odwołanie, k. 30-30v.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. G. (1) w okresie od 1 marca 2014 r. do 28 lutego 2015 r. był zatrudniony przez (...)Sp. z o.o. Sp.k. w W.. Z tego tytułu we wskazanym okresie podlegał ubezpieczeniom społecznym. Jednocześnie od 1 marca 2014 r. podlegał obowiązkowemu ubezpieczeniu zdrowotnemu z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej.

W dniu 24 lutego 2015 r. M. G. (1) świadczył pracę na rzecz pracodawcy na stanowisku grafika komputerowego. W czasie wykonywania pracy, po skorzystaniu z toalety, M. G. (1) został przypadkowo uderzony w plecy skrzydłem drzwiowym. W wyniku uderzenia poczuł silny ból pleców. Okazało się, że na skutek uszkodzenia doznał urazu kręgosłupa, tj. wysunięcia dysku kręgowego w okolicy lędźwiowej kręgosłupa. W wyniku przedmiotowego zdarzenia M. G. (1) był niezdolny do pracy w okresie od 25 lutego 2015 r. do 21 sierpnia 2015 r.

bezsporne

W dniu 28 lutego 2015 r. ustalił jego stosunek pracy w związku z zatrudnieniem w (...). Po tej dacie pozostawał on dalej zarejestrowany w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, jednak faktycznie w okresie niezdolności do pracy nie prowadził działalności gospodarczej, z uwagi na stan zdrowia.

dowód: zeznania M. G. (1), k. 42v; zeznania M. G. (2), k. 43; zeznania M. S., k. 43; oświadczenie o braku dochodu, k. 16; deklaracja VAT, k. 17-18, ewidencja przychodów za I kwartał 2015 r., k. 19, faktury VAT, k. 20-26 oraz historia rachunku bankowego, k. 27.

Dokonując powyższych ustaleń faktycznych wskazać należy, że stan faktyczny nie był pomiędzy stronami sporny. W szczególności nie był sporny fakt zaistnienia zdarzenia z dnia 24 lutego 2015 r., a także stan niezdolności do pracy odwołującego się we wskazanym wyżej okresie. Nie był również kwestionowany przez żadną ze stron fakt zarejestrowania M. G. (1) jako prowadzącego działalność gospodarczą. Sporną była kwestia, czy taką działalność w rzeczywistości wykonywał.

Sąd dał w tym zakresie wiarę zeznaniom odwołującego M. G. (1), jak również przesłuchanym w charakterze świadków M. G. (2) i M. S.. Ich zeznania korespondowały ze sobą wzajemnie, jak również ze złożonymi przez M. G. (1) dokumentami w postaci oświadczenia o braku dochodu, deklaracji VAT, ewidencji przychodów za I kwartał 2015 r., faktur VAT oraz historii rachunku bankowego. Z dokumentacji tej, której nie kwestionował organ rentowy i która nie wzbudziła wątpliwości Sądu, wynika, że od końca lutego 2015 r. M. G. (1) nie uzyskiwał dochodów z prowadzonej działalności gospodarczej, co w połączeniu z zeznaniami świadków, oraz okresem niezdolności do pracy w związku z uszkodzeniem kręgosłupa dowodzi w ocenie Sadu, że w okresie od 1 marca 2015 r. do 21 sierpnia 2015

r. w rzeczywistości nie prowadził on działalności gospodarczej, pomimo braku wykreślenia wpisu z rejestru, lub też zawieszenia działalności.

W ocenie Sądu nie ma przesłanek przemawiających za dopuszczeniem z urzędu dowodu z opinii biegłego, należy bowiem zwrócić uwagę, że stan zdrowia M. G. (1) został dostatecznie wykazany zeznaniami dwóch świadków oraz samego odwołującego; ponadto pełnomocnik organu rentowego nie kwestionuje, że odwołujący w rzeczywistości nie wykonywał pracy. Jednocześnie argumentacja organu rentowego opiera się jedynie na uznaniu, że odwołujący formalnie prowadzi działalność gospodarczą.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy wypadkowej za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych. Nie ma wątpliwości, że zdarzenie z dnia 24 lutego 2015 r., w wyniku którego M. G. (1) doznał urazu kręgosłupa, należy traktować jako wypadek przy pracy. Na marginesie jedynie można wskazać, że okoliczności tej organ rentowy nie kwestionował. W związku z tym M. G. (1) przysługiwał zasiłek chorobowy z tytułu wypadku przy pracy, zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy wypadkowej.

W dniu 28 lutego 2015 r. stosunek pracy M. G. (1) z dotychczasowym pracodawcą ustał. Zgodnie z art. 7 pkt 1 ustawy zasiłkowej w związku z art. 7 ustawy wypadkowej zasiłek chorobowy z tytułu wypadku przy pracy przysługuje również osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego. Jednocześnie art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej, który znajduje zastosowanie w wyniku odesłania zawartego w art. 7 ustawy wypadkowej, stanowi, że zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby.

Słusznie wskazuje się w doktrynie, że ratio legis wskazanego wyłączenia jest możliwość podjęcia lub kontynuowania działalności zarobkowej, co wskazuje na to, że choroba nie ogranicza zdolności do pracy, a zatem nie zachodzą przesłanki przyznania prawa do zasiłku. Z drugiej strony, jeżeli po ustaniu tytułu ubezpieczenia dojdzie do kontynuowania lub podjęcia działalności zarobkowej, to - zależnie od jej rodzaju - zostanie ona objęta ubezpieczeniem chorobowym. Wówczas zdarzenie ubezpieczeniowe (zachorowanie) będzie już pozostawać w związku z nowym tytułem ubezpieczenia, a prawo do zasiłku przewidzianego w art. 7 ustawy zasiłkowej, jako "słabsze" od prawa do innych świadczeń, mających tytuł zakotwiczony w ubezpieczeniu, odpadnie wobec braku potrzeby wprowadzenia tej szczególnej ochrony (zob. A. Rzetecka – Gil, Ustawa o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, Komentarz, Oficyna 2009, uwagi do art. 13, Lex)

W ocenie Sądu organ rentowy błędnie zastosował w niniejszej sprawie wyłączenie, o którym mowa w art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej. Wskazać bowiem należy, że w rozpoznawanej sprawie M. G. (1) nie podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej. Słusznie judykatura wskazuje, że dla ustalenia podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej kluczowe znaczenie ma faktyczne wykonywanie tej działalności. Fakt wpisu do rejestru stwarza jedynie domniemanie prowadzenia takiej działalności, które może zostać obalone (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z 4 czerwca 2012 r., sygn. akt I UK 13/12, Lex nr 1218583, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2010 r., sygn. akt I UK 240/09, Lex nr 585723, czy też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2011 r., sygn. akt I UK 156/11, Lex nr 1102533). Tak samo należy pojmować prowadzenie działalności gospodarczej na gruncie art. 6 ust. 1 pkt 5 oraz art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Również w rozumieniu tych przepisów należy uznać, że ubezpieczeniom społecznym podlegają osoby, które faktycznie wykonują działalność gospodarczą, a nie są jedynie

wpisane do rejestru (zob. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 29 maja 2015 r., sygn. akt III AUa 1041/14, czy też wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 26 maja 2015 r., III AUa 2198/14).

W świetle powyższych uwag nie sposób uznać, aby wyłączenie, o którym mowa w art. 13 ust. 1 pkt 2 obejmowało M. G. (1). W ocenie Sądu M. G. (1) obalił domniemanie prowadzenia działalności gospodarczej wynikające z wpisu do właściwego rejestru. Wprawdzie nie można wiązać braku prowadzenia przez niego działalności gospodarczej z samym brakiem uzyskiwania dochodów, co potwierdzają złożone przez niego do akt sprawy dokumenty, jednak fakt ten został ponadto udowodniony zeznaniami świadków, jak również zeznaniami samego M. G. (1), przesłuchanego w charakterze strony. Twierdzenia te wspiera dodatkowo fakt, że w wyniku wypadku przy pracy w dniu 24 lutego 2015 r. doznał on urazu kręgosłupa w postaci wypadnięcia dysku w okolicy lędźwiowej, powszechnie zaś wiadomym jest, że jest to uraz niezwykle bolesny, w znacznym stopniu utrudniający poruszanie i praktycznie uniemożliwiający wykonywanie jakiegokolwiek pracy, czy też prowadzenie działalności gospodarczej.

Z ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego wynika, że odwołujący nie był w stanie wykonywać jakichkolwiek czynności w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej – zarówno jego zeznania, jak i zeznania jego żony świadczą o jego stanie zdrowia, który uniemożliwiał jakąkolwiek pracę. Jednocześnie księgowa M. S., wezwana w charakterze świadka, wskazała, że od zaistnienia wypadku przy pracy (koniec lutego 2015 roku), odwołujący nie wykonuje de facto żadnych czynności w ramach działalności gospodarczej, nie przedstawia on bowiem do rozliczenia jakichkolwiek faktur VAT, czy innych dokumentów do rozliczenia. Powyższe jednoznacznie przemawia za uznaniem, że od dnia w którym odwołujący uległ wypadkowi przy pracy, nie wykonuje on żadnych czynności, ani w ramach jakiegokolwiek stosunku pracy, ani też w ramach swojej działalności gospodarczej. Jednocześnie niewątpliwie przekonujące jest tłumaczenie odwołującego, że nie zawiesił on swej działalności gospodarczej i nadal płaci składki zdrowotne jedynie po to, żeby mieć ubezpieczenie zdrowotne, które pokryje koszty jego operacji (protokół rozprawy z dnia 13 stycznia 2016 roku – 00:08:45).

Wszystkie te okoliczności w ocenie Sądu świadczą o tym, że M. G. (1) w czasie niezdolności do pracy w okresie od 1 marca 2015 r. do 21 sierpnia 2015 r. nie prowadził działalności gospodarczej. Tym samym decyzja organu rentowego o odmowie przyznania M. G. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres po ustaniu tytułu do ubezpieczenia w związku z zatrudnieniem na podstawie umowy o pracę i przyznaniu mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 1 marca 2015 r. w wysokości 100% podstawy wymiaru z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej była błędna.

Organ rentowy w niniejszej sprawie uznał, że M. G. (1) prowadząc działalność gospodarczą nie ma prawa do zasiłku z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, po jej wygaśnięciu z dniem 1 marca 2015 roku. W ocenie Sądu jednak należy znamię kontynuowania działalności zarobkowej przez ubezpieczonego traktować jako rzeczywiste, fizyczne kontynuowanie tej działalności. Jednocześnie należy zauważyć, że sam wpis do CEIDG nie przesądza przecież o faktycznym wykonywaniu jakichkolwiek czynności w ramach działalności gospodarczej. W niniejszej zaś sprawie, jak to wynika z zeznań odwołującego oraz jego księgowej, w rzeczywistości odwołujący nie był zdolny do wykonywania jakichkolwiek czynności w ramach swojej działalności gospodarczej, zaś nie jest ona zawieszona jedynie dlatego, że potrzebuje on ubezpieczenia, by poddać się operacji.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie została w rzeczywistości spełniona przesłanka faktycznego kontynuowania działalności zarobkowej przez odwołującego, czy też podjęcia takiej działalności, co oznacza, że decyzja skarżona w tym postępowaniu powinna ulec zmianie.

Z tych względów, na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c. i w/w przepisów, Sąd zmienia w całości zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. z dnia (...)roku, znak (...), w ten sposób, że przyznaje M. G. (1) prawo do zasiłku chorobowego za okres po ustaniu tytułu do ubezpieczenia od 1 marca 2015 roku w związku z zatrudnieniem na podstawie umowy o pracę w (...)Sp. z o.o. Sp.k. w W..

Sąd orzekając o kosztach zastępstwa procesowego ma na uwadze regulację zawartą w § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia

przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 poz. 461).